

SESSİZ SAKİN'İN
GÜRÜLTÜLÜ MACERALARI

ben bu oyunu bozarım!

MELİH TUĞTAĞ
ÇAĞRI CEBECİ

GENÇ HAYAT

Melih Tuğtağ

Huuop!

Selam gençler.

Ben, Melih Tuğtağ. Doğduğum tarih için 27 Ekim 1987 diyorlar. Doğduğum zamanı hatırlamadığım için bu konuda anneye ve babama güveniyorum.

Doğma büyüme İstanbulluyum, ama "nerelisin?" dersiniz, adettendir diye "Elazığlıyım" derim.

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde uzun yıllar Jeofizik Mühendisliği okudum (Uzun yıllar hakikatten uzunmuş. Bunu öğrendim). Sonra baktım ki benden mühendis olmayacak, ben de yazar oldum.

Çağrı Cebeci

Aydın'da doğdu. Ailecek Ankara'ya taşındılar ki kendisi bu sırada 4 yaşındaydı. Sonra İstanbul'a geldiler. Liseye giderken güldüğü her şeyi karikatür olarak çizmeye başladı. İlk karikatürü 1991 yılında, Avni dergisinde yayınlandı. Kazandığı ilk parayla kendine hemen yeni bir tarama ucu aldı.

1993 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'ne girdi. Sırasıyla Ustura, Gırgır, Amele ve Cafcaf dergilerinde çizimler yaptı... TRT Çocuk Dergisi'nin Sanat Yönetmenliği görevini yaptı. Son 2 yıldır çizgi filmler yapan bir şirketi var.

Çağrı Cebeci ünlü şair, yazar ve fikir insanı olan Dilaver Cebeci'nin oğludur. 3 küçük yeğeni vardır ve karikatürlerini önce onlara gösterir. Eğer gülüyorlarsa çizmeye devam eder...

Nerden Çıktı Bu Kitaplar Ya Hu?

Güzel bir sonbahar günü yayınevimizde, bir sohbet esnasında ortaya çıktı bu fikir: "Neden bizim de yerli bir kahramanımız olmasın ki?" Genel müdüründen yayın yönetmine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine kadar bütün ekip düşündük, taşındık. Ve karar verdik. Evet evet! Uçan, kaçan, süper güçleri olan kahramanlara inat, her şeyiyle bizden, bizim gibi olan; bizim gibi konuşan, düşünen, yaşayan bir kahramanımız olmalıydı.

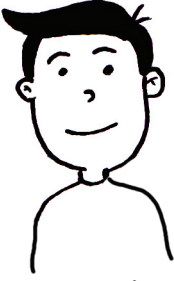
Hemen yazarımız Melih Tuğtağ ve çizerimiz Çağrı Cebeci'yle paylaştık bu fikrimizi. Aylarca çalıştık, çabaladık, yorulduk. En sonunda biraz üşengeç, biraz tembel, biraz meraklı, çokça hayalci ve oldukça sempatik bir Sessiz Sakin çıktı karşımıza.

Adı Sessiz Sakin olsa da maceraları gürültülü, eğlenceli ve heyecanlı. Onu öyle seveceksiniz ki o sizin de Cankadaşınız olacak.

Saygılar...

GENÇ HAYAT

Aksi abim
Coşkun Sakin

Kahraman annem
Sakine Sakin

Üşengeç ben
Sessiz Sakin

Koleksiyoncu babam
Selim Sakin

Tonton babaannem
Saniye Sakin

Mahallenin sevimlisi kardeşim
Gizem Sakin

Merhaba Cankadařlar.

Ben, Sessiz Sakin.

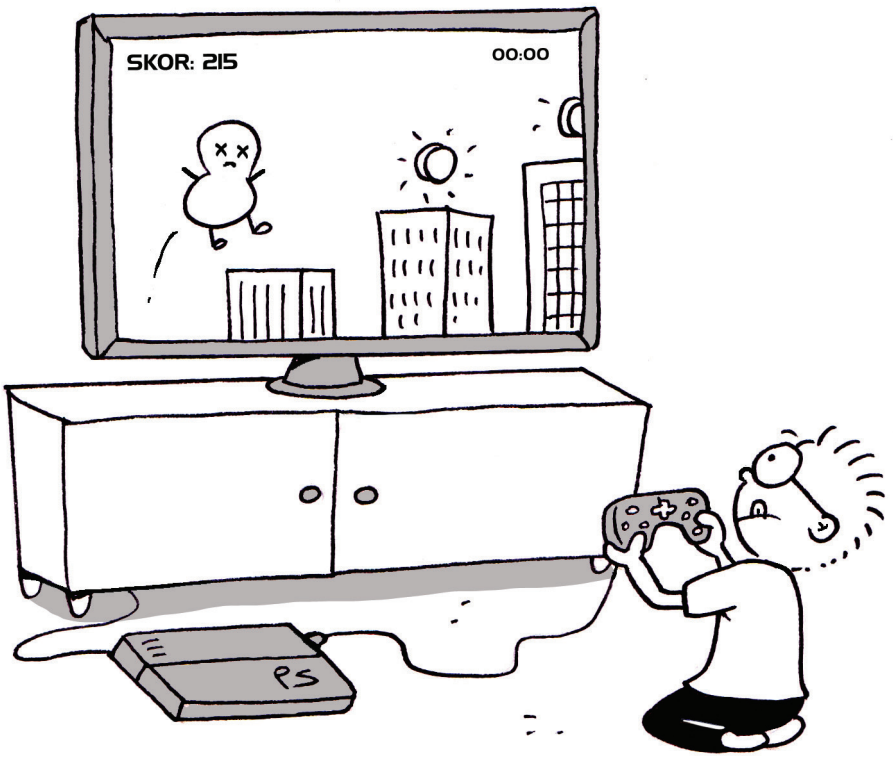
Adım Sessiz, soyadım Sakin.

İçinizden biriyim.

Tanıştığınıza memnun oldunuz mu?

Őu an çok ũşeniyorum ama bir ara eminim ben de memnun olacağım.

Merhaba Cankadařlar ve kendini Cankadař hissedenerler;
Nasılsın diyeceğim ama oldukça iyi görünüyorsun. Ge-
reksiz bir soru olacađından hiç sormuyorum.

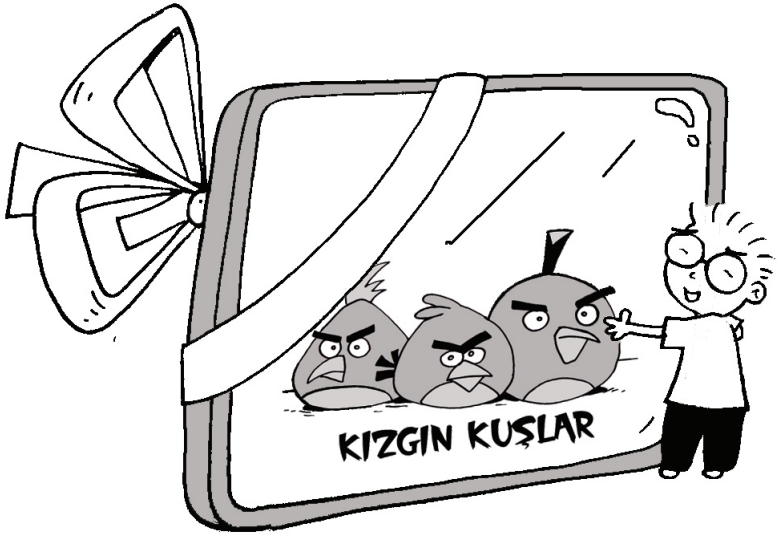
Ama dur bakayım saçın dağılmış biraz. Elinle düzelt...
Heeeh, şimdi on numara beş yıldız oldun.

Size bir soru sorayım mı? Hepiniz bilgisayarda, tablet-
te ya da akıllı telefonda oyun oynamayı seviyorsunuz
değil mi?

"EEEEEEVVVEEEEEET!" dediđinizi duyar gibiyim.

Yalan olmasın ben de severim. Geçenlerde bu sevgim yü-
zünden öyle maceralara girdim ki, anlatsam inanmazsınız.
Resmen oyunların içinde sörf yaptım.

Neler mi yaşadım? Haklısınız, böyle merak ettirmekle
olmaz. Durun başımdan geçenleri anlatayım size:

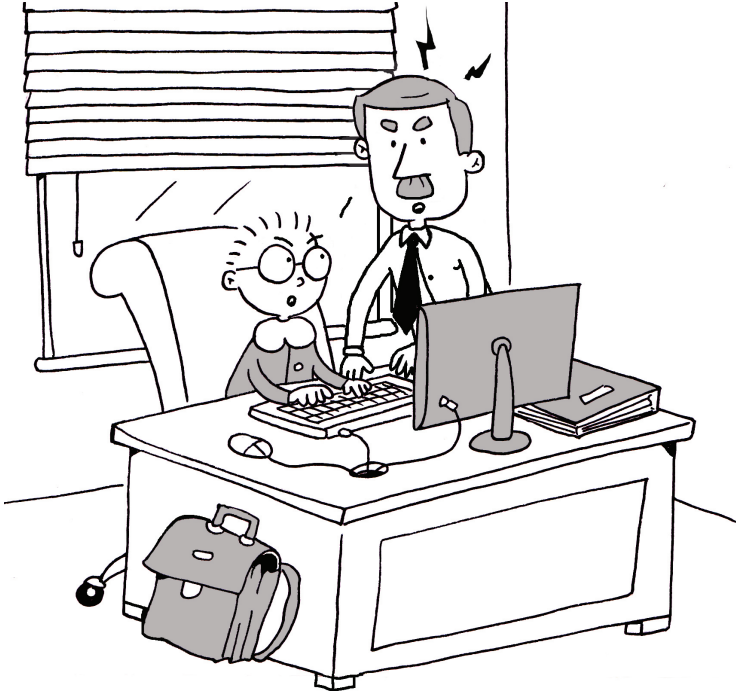
BÖLÜM 1
EN GÜZEL TABLET,
HEDİYE GELEN
TABLETTİR!

Aranızda bilgisayarda oyun oynamamış biri olduğunu sanmıyorum. Bilgisayarda oynamadıysanız tablette, tablette oynamadıysanız telefonda muhakkak oyun oynamışsınızdır. Çok eğlenceli bir şey.

Hele benim gibi üşengeç biri için daha da güzel. Mesela mevzuu futbolsa en sevdiğim mevkiinin teknik direktörlük olduğunu daha önce de söylemiştim. Çünkü herkes sahada koşarken kenardan onları yönlendirmek, en az yorucu olanı. Cankadaşlarım sahada kan ter içinde koşarken ben hep teknik direktör olurum. Süper değil mi?

Bir zaman sonra öğrendim ki, bundan daha da güzeli varmış: Dijital futbol. Yani bilgisayardan futbol oyunları oynamak.

Bir ara neredeyse ben hariç herkesin bilgisayarı vardı. İnanın abartmıyorum. En azından benim arkadaş çevremde herkesin bilgisayarı vardı. En son benim oldu.

Ödev yapmam gerektiğinde hep babamın işyerine gidiyordum. İlk başlarda haftada bir iki gündü. Sonra her gün gitmeye başladım. Bazen saatlerce bilgisayarı kullanmam gerekiyordu. Tabii ki ödev yapmak içindi, oyun falan oynadığım yoktu yani. Bazen öyle oluyordu ki babam hiçbir işini yapamadan eve dönmek zorunda kalıyordu. En sonunda babam, bana bilgisayar almanın kaçınılmaz olduğunu anlamıştı.

Bunu aileme söylemeyin, aramızda kalsın; ilk başlarda hevesimi alana kadar tam da korktukları oldu. Ödev yapacağım diye bilgisayarın başında oturup saatlerce oyun oynuyordum. Odama doğru gelen ayak seslerini duyunca da, hemen oyunu simge durumuna küçültüp ödev yapıyor-muş gibi davranmak istiyordum, ama öyle panikliyordum ki her seferinde yakalanıyordum.

Şu an düşünüyorum da yaptıklarım çok saçmaymış.

Bilgisayar out, Tablet in

Babamın bilgisayarından ödev yaparken zaman kısıtlıydı. Bu yüzden sadece ödevlerimi yapmaya konsantre oluyordum. Fakat eve bilgisayar alındıktan sonra daha rahattım, istediğim kadar oyun oynuyor, son anda sıkışınca da ödevlerimi yapıyordum.

Üç ay boyunca ödevleri yarım yamalak yapınca veli toplantısında olanlar olmuş. Melek öğretmenim annemle babama beni şikâyet etmiş. Ne demiş atalarımız: "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar."

Ben ne diyorum: "Öğrencinin mumu veli toplantısına kadar yanar." İnan Cankadaşım, ne kadar mahcup olduğumu tahmin bile edemezsin. Bizimkiler bana uzun zaman bilgisayar açmama cezası verdi. Cezam bittiginde ise beni mahcup eden bilgisayarla bir daha doğru dürüst oynamadım.

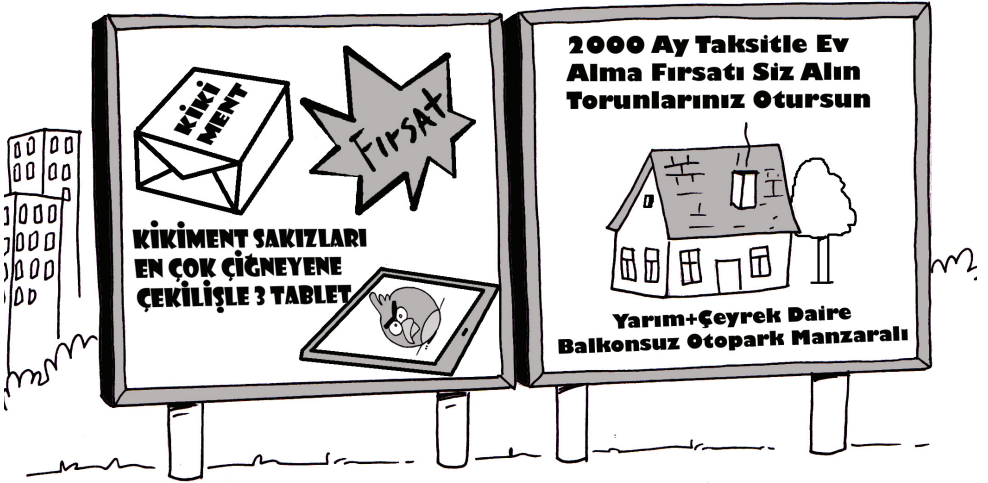
Sonraki zamanlarda bilgisayarın modası geçmişti. Artık tablet ve akıllı telefonlar modaydı. Telefon için yaşım küçüktü belki, ama canım acayip tablet çekiyordu.

Annemlere tablet almaları için çok ısrar ettim. Fakat süttten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer. Almadılar.

Taşkın ve Cafer'e bu konuda dert yandığımda öğrendim ki; durum herkeste aynıymış.

Sonra çözümler aramaya başladık. İlk akla gelen para biriktirmektir. Fakat bu fikirden vazgeçmemiz gerekmişti. Çünkü ilk ayın sonunda bir tablet almak için gereken paranın ellide birini biriktirebilmiştik.

Bu hesaba göre 50 ay daha para biriktirmemiz gerekiyordu. Yani neredeyse dede olduğumuzda tablet alabilecektik. Bizim daha önce tablete ulaşmamız gerekiyordu.

Tam umutsuzluğa düşecekken, afişlerde bir sakız firma-sının kampanyasını gördüm. Kampanyaya göre; sakızların içinden çıkan şifreyle, çekilişe katılan üç kişiye tablet hediye edilecekti!

"Aha, işte bu biziz!" dedim Taşkın ve Cafer'e.

- Ne biziz, kim biziz, biz kimiz?

- Şu afişteki kampanyaya baksanıza.

- İki bin ay taksitle ev alma fırsatı... Ölümsüz mü olduk Sessiz? İki bin ay taksitle ev alıp ne yapacağız?

- O değil ya hu. Yanındaki afişe bakın.

- Haaaa! Çekilişle üç kişiye tablet...

- Aaaa, sahiden bu biziz bence.

- Eeee, ne yapacağız şimdi?

- O biriktirdiğimiz para var ya. Hepsine sakız alıp çekilişe katılalım.

- Ne kadar çok şifre yollarsak bize çıkma ihtimali o kadar artar. Değil mi?

- O zaman hadi bakkala gidelim.

Gaza gelmiştik bir kere. Tutabilene aşk olsun. Biriktirdiğimiz bütün parayla kutu kutu sakız aldık. Zıyan olmasın diye sakızların hepsini açıp ağızımıza tikiyorduk. Aslında sakız çiğnemeyi sevmem, ama tablet için katlanıyordum.

Bir, iki, üç... Ağızımızdaki sakızlar kocaman olmuştu. Zor nefes alıyorduk. Biz üç sakızdan sonra daha fazla çiğneyemedik. Fakat Taşkın devam ediyordu.

Dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz... Onuncu sakızı da ağızına tikinca Taşkın'ın çenesi kitlendi. Ne ağızındakini çıkarabiliyor, ne de konuşabiliyordu. Biz ona tercümanlık ettik mecburen.

Toplamda on altı sakızı açmıştık, ama satın aldığımız sakız sayısı çok daha fazlaydı. Mecburen paketleri açtıktan sonra şifreleri alıp, sakızları mahalledeki çocuklara dağıttık.

